

sionen, der har udarbejdet Forslaget til den gældende Apotekerlov af 29. April 1913, ikke vilde opgive Nettobeskatningsreglen.

Hertil kommer yderligere følgende Betragtning:

Det er Ministeriets Tanke, at den Afgiftsnedsættelse, som tænkes gennemført ved nærværende Lovforslag, skal bane Vejen for en Nedsættelse af Medicinpriserne, jfr. herved kgl. Resol. af 23. December 1842, hvorefter der ved Medicintakstens Fastsættelse intet Hensyn skal tages til, at nogle af Apotekerne er salgbare. Imidlertid frygter man for, at en Afgift, der alene hviler paa Apotekernes Bruttoindtægt af Receptmedicin vil have Tendens til at stabilisere Taksten for Receptmedicin. En Nedsættelse af Taksten paa Receptmedicin, som kunde være forsvarelig paa Grund af Nedgang i Apotekernes Udgifter, vil nemlig, hvis Bruttobeskatningen indføres, nødvendigvis medføre en direkte Nedsættelse af Afgiften til Apotekerfonden, der muligvis, idet dens Udgifter i en lang Aarrække vil være ret faste, ikke kan taale en saadan Nedgang. Hvis derimod det nuværende System bibeholdes, vil det, naar Apotekernes Udgifter formindskes, være muligt at foretage en Nedsættelse af Medicinpriserne i tilsvarende Forhold, uden at Apotekernes Overskud forringes, og Apotekerafgiften, som beregnes af Nettooverskudet, bliver saaledes uforandret.

Paa lignende Maade vil Forholdet kunne stille sig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt en Medicinalvare vil kunne overgaa fra Receptmedicin til Haandkøbsvare, idet ogsaa her Bruttobeskatningsreglen nødvendigvis maa medføre, at en saadan Overgang forringer Apotekerafgiften, medens det samme Forhold ikke kommer til at foreligge, naar Nettobeskatningsreglen bibeholdes. Man anser det for ønskeligt, at Administrationen ved saadanne Overvejelser staar ganske uafhængig af Spørgsmaalet, om Apotekerfondens Indtægt der ved forringes.

Ad § 6.

Justitsministeriet anser det for mest hensigtsmæssigt, at den Panteret i Apo-

tekerens Inventar og Varebeholdning, som efter Forslaget skal gives Apotekerfonden for Laan til Køb af nævnte Ejendele, saavel i som udenfor de sønderjyske Landsdele stiftes som lovbestemt, hvorved man undgaar at have særlige Regler for de sønderjyske Landsdele, og man har derfor ændret Udvalgets Forslag i Overensstemmelse hermed.

Endvidere har man ladet sidste Stykke i Udvalgets Forslag, hvorefter der af Apotekerfonden kan ydes Laan til Erhvervelse af den Ejendom, hvori et Apotek er eller agtes indrettet, udgaa. Ministeriet mener nemlig, at da der her i Landet findes et veludviklet System af Kreditinstitutioner, der yder Laan mod Pant i fast Ejendom, henholdsvis paa første og anden Prioritet, og da Apotekerfonden ikke bør yde Laan i videre Udstrækning, end der vilde kunne opnaas gennem de nævnte Kreditinstitutioner, vil der ikke være synderlig Trang til at kunne opnaa Laan hos Apotekerfonden mod Pant i fast Ejendom. Da derhos Afviklingen af Laanene i Tilfælde af Apotekernes Død, Fratræden eller Forflyttelse kan tænkes at volde saavel Apotekerfonden som Ejeren nogen Vanskelighed og Ulempe, har man anset det for mest ønskeligt, at den paagældende Bestemmelse, som efter Udvalgets Forslag kun skulde komme til Anvendelse, naar Forholdene i det enkelte Tilfælde taler derfor, helt udgaar.

Ad § 9.

Den af Udvalget foreslaede Bestemmelse har paa Foranledning af Justitsministeriet været forelagt paa en af Danmarks Apotekerforening den 31. Maj 1923 afholdt Generalforsamling og er der blevet gjort til Genstand for Afstemning blandt de tilstedeværende Indehavere af salgbare Apotekerprivilegier. Saavel Foreningens Bestyrelse som Generalforsamlingen har tiltraadt Udvalgets Forslag, idet dog paa Generalforsamlingen een Apoteker, som ønskede Forslaget tidsbegrænset, stemte imod det. Justitsministeriet nærer herefter ikke nogen Betænkelighed ved at foreslaa Udvalgets Forslag gjort til Lov.